

De Dorpswandelaar nr. 12

Wanneer je als typische dorpswandelaar in een compleet andere setting, zoals die van een grote en drukke stad terechtkomt, ben je de eerste dagen je leven echt niet zeker. Je moet vlugger lopen, meer ontwijken, beter opletten, liever niet ineens stilstaan, soms wegspringen en in een enkel geval een huis binnendringen om niet overreden te worden. Maar als je dat hebt overleefd, kun je daarna weer aan genietend wandelen toekomen.

Ik belandde volgens vakantieplan in het fraaie stadje Asti - noordoost van Turijn, de bekende autostad. Na de gewenning aan het geroep, getoeter en druk gebaren van het volkje daar, waagde ik me een van de eerste dagen op een vroeg tijdstip in de hoofdstraat, waar ik tot mijn intense vreugde zag dat het leven al volledig op gang was gekomen. Maar absoluut niet in gang zoals wij dat thuis zouden doen. U kent dat vast, na het ontwaken de badscene met alles wat daarbij hoort, dan een haastig ontbijt met de krantenkoppen, kinderen, voor zover aanwezig, de deur uit duwen met goede raadgevingen over gedrag en vlijt en dan zelf de auto in en op naar de file van de dag. Zo niet in Asti en andere Italiaanse steden. Daar zaten om 7 uur 's morgens de terrassen al vol met zacht slurpende espresso-verslaafden. Onder de arcaden - overdekte winkelstraten - liepen mensen te keuvelen, gazetta's onder de arm en soms een indrukwekkende tas en speelden groepjes kinderen een voor mij onbekend spelletje verstopperij terwijl hun moeders zichzelf nog even bewonderden in een spiegelende winkelruit.

Ik vond een plaatsje op een terras door snel op de stoel af te duiken van een opstaander. Het terras zelf was opgesteld door de lokale uitbater op minstens de helft van de straat, waarmee de ondernemer van plan leek om aan te geven dat volgens hem, precies hier het voetgangersgebied begon. Hetgeen niet zo was, maar de paar auto's en bussen die erlangs kwamen deden dat wel stapvoets en zeer omzichtig. Mmmm, al die gassen! We gaan ze nog missen straks in eigen land.

De vele voetgangers zwierven intussen van links naar rechts over de straat, alsof er geen ander verkeer bestond dan het hunne. En dat werd me daar toch een feestje! Achter me barstte een groepje studenten uit in een vroeg lied dat enthousiast werd begeleid met handgeklap van het publiek. Na de zang verdween de groep in een nabij gelegen parkje om met andere groepjes leerlingen of studenten meteen in een levendige discussie te gaan over ....? Onmogelijk voor mij om te volgen, dus bekeek ik alleen het tafereel dat net een tableau vivant leek.

Het was ondertussen tegen achten geworden en nog steeds kwamen er stromen mensen voorbij aan mijn tafeltje. Oude en jonge mannen en vrouwen, veel kinderen en wat mijn zoekend oog vooral streelde, vrouwvolk, vooral jong in fraaie, gewaadachtige jurken, lange en superkorte, allemaal prachtig om te zien op deze dagelijkse catwalk zonder rode loper. Maar toch was ik daarvoor niet zo vroeg verzezen van mijn bed. Ik wilde wandelen. Dus rekende ik af. 1,25 Euro voor een verrukkelijke koffie op terras en slenterde vervolgens in het zalige ochtendzonnetje naar een van de vele, fraaie pleintjes in dit stadje.

Plots viel ik stil voor de etalageruit van een kleine luxe bakkerij. De geur die hier naar mij toe kwam drijven! Mijn hemel!!! De bakker die mij zag staan en kijken, zwaaide en pakte iets kleins uit een volle schaal dat hij mij gaf en zei wat onverstaanbaars. Maar ik begreep: Proeven! Het was sensationeel lekker. Zoet, gekruid, amandelachtig, alle papillen gingen op slag ondersteboven. Natuurlijk wilde ik, nadat ik was bijgekomen, weten wat zoiets heerlijk kostte? Jawel, mijn Nederlands-Italiaans klonk goed en dus kreeg ik een onvervalst rad antwoord en een briefje. Verstaan had ik dus niets, wel zag ik op het briefje de prijs: 2,50 Euro per stuk, maar de mijne was "nada". Ze was immers aangeboden om te proeven, toch? Ik heb er meteen 4 gekocht, Voor thuis, om nog eens na te proeven.

Met de goddelijke smaak nog in mijn mond, kwam ik via andere arkadenstraten met weer meer terrassen vol druk pratende mensen, terecht op een plein waar zich ook een flinke groep jonge, zwarte mensen bevond. Sommige met grote tassen vol spullen die niemand kocht, anderen, alleen

met hun pet in de hand die ze onder je neus hielden en woorden stamelend als "bambini" en "hungry". Zo te zien interesseerde het hun niet en het publiek ook niet dat ze er waren en iets te eten vroegen of aan je kwijt probeerden te raken. Ze waren gewoon deel van een wereld die een heerlijk ontspannen manier van (over)leven ademde.

Mijn wandeling eindigde op een marktje vol kramen met goedkope prullen (kleding en schoeisel) en dat tegen een achtergrond van dure winkels vol mode van top-ontwerpers.

Hoe groot kan het verschil zijn? Maar in dat Italiaans zonnetje kon het niemand wat schelen. Het was daar leven en vooral ook laten leven. Hoogste tijd voor een cappuccino met boter-croissant. Bella, Bella. Zoals ze hier weten te leven, leven ze mijns inziens nergens. Ik denk dat ik blijf. BASTA.

Arme ik, de dorpswandelingplicht heeft me toegeroepen dat lekker daar ook maar een vinger lang is ... en dus mag u meer over wandelingen van hier en daar van mij horen.

De ... (tijdelijke EU) Dorpswandelaar.